

DECIZIE

23 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Iuliana Oprea, Tamara Chișca-Doneva
Victor Burduh, Nina Vascan

examinând recursul declarat de reprezentantul Valentinei Scobila, avocatul Valentin Cristea împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valentina Scobila împotriva societății pe acțiuni „Termoelectrica”, intervenient accesoriu întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ comuna Bubuieci cu privire la anularea facturii, obligarea de a nu emite facturi și compensarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a ț ă

La 13 decembrie 2016, avocatul Valentin Cristea a depus cerere de chemare în judecată în numele Valentinei Scobila împotriva societății pe acțiuni „Termoelectrica” (denumirea prescurtată SA „Termoelectrica”), intervenient accesoriu întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ comuna Bubuieci (denumirea prescurtată ÎMGFL com. Bubuieci) cu privire la anularea facturii, obligarea de a nu emite facturi și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a menționat că, reclamanta deține în proprietate apartamentulXXXXX. Apartamentul dat este situat la etajul 2, într-un bloc cu 4 etaje, la care lipsește etajul tehnic, coloanele tranzitorii ale sistemului centralizat de încălzire și ale sistemului de alimentare cu apă caldă. Imobilul reclamantei nu este conectat la sistemul centralizat de încălzire, aceasta fiind asigurată din sursă autonomă pe bază de gaze naturale, instalată în anul 2006, iar deconectarea de la sistemul centralizat de încălzire, cu eliminarea coloanelor tranzitorii din apartament, a fost coordonată cu furnizorul de energie termică societate pe acțiuni „Termocom”, fapt dovedit prin ștampila întreprinderii aplicată pe documentația de proiect.

Însă, la finele lunii octombrie 2016, reclamanta a primit reclamația expedită de societatea pe acțiuni „Termoelectrica” și factura nr. 101111360028000 în sumă de 2 408,78 de lei cu titlu de datorie formată până la 01 septembrie 2016, pentru pretinsul consum de energie termică pentru încălzirea XXXXX.

Relevă că, la 14 noiembrie 2016, reclamanta a expedit în adresa pârâtei și a intervenientei accesorii cerere prin care a solicitat anularea facturii nominalizate și a

cerut să nu mai fie emise facturi de plată pentru serviciul de încălzire pe apartamentul menționat, deoarece nu sunt întrunite condițiile întru aplicarea prevederilor pct. 8-8¹ din Anexa nr. 7 la Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002.

Prin răspunsul nr. 43 din 24 noiembrie 2016, ÎMGFL com. Bubuieci i-a comunicat Valentinei Scobila că factura în sumă de 2 408,78 de lei a fost eliberată de SA „Termoelectrica”. Totodată, prin răspunsul nr. 79/5655 din 01 decembrie 2016, pârâta i-a comunicat că nu are contract direct cu SA „Termoelectrica”, din care motiv nu are temei juridic de a modifica sau anula datele conținute în ordinele de plată pentru consumul de energie termică. De asemenea, a indicat că din 01 iunie 2016, conform pct. 86 din Anexa nr. 7 la Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, reclamanta urmează să achite 5% din costul energiei termice, chiar dacă nu primește acest serviciu.

În această ordine de idei, reprezentantul reclamantei evocă faptul că suma de 2 408,78 de lei, pretinsă ca datorie pentru încălzire, este pentru perioada de până la introducerea pct. 86 în Anexa 7. Prin urmare, factura pentru această sumă urmează a fi anulată.

Solicită admiterea acțiunii; anularea facturii de plată cod 10111360028000 în sumă de 2 408,78 de lei, calculată pentru consumul de energie termică pentru apartamentulXXXXX ; obligarea SA „Termoelectrica” de a nu emite facturi de plată sau ordine de încasare a plăților pentru serviciul de încălzire (energie termică și a apei calde menajere) pentru apartamentulXXXXX; și compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 2 663,90 de lei, formate din 150 de lei ca taxă de stat achitată la înaintarea acțiunii, 13,90 de lei ca cheltuieli poștale și 2 500 de lei ca cheltuieli de asistență juridică.

Prin cererea de concretizare a pretențiilor din acțiune, depusă de reprezentantul Valentinei Scobila, avocatul Valentin Cristea la 06 aprilie 2017, solicită anularea facturii cu codul 10111360028000, emise de SA „Termoelectrica” în sumă de 2980,51 de lei, calculată pentru consumul de energie termică pentru apartamentulXXXXX; și compensarea din contul SA „Termoelectrica” a cheltuielilor de judecată în sumă de 2 663,90 de lei, formate din taxa de stat în sumă de 150 de lei achitată la înaintarea acțiunii, suma de 13,90 de lei ca cheltuieli poștale și suma de 2 500 de lei ca cheltuieli de asistență juridică (f.d. 54, 81).

Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana), prin hotărârea din 12 aprilie 2017 (f.d.83, 86-92), a admis acțiunea.

A anulat factura de plată emisă de SA „Termoelectrica” în sumă de 2 980,51 de lei, calculată pentru consumul de energie termică – încălzire, luna februarie 2017, pentru apartamentulXXXXX.

A obligat SA „Termoelectrica” să nu emită facturi de plată sau ordine de încasare a plăților pentru serviciul de încălzire (energie termică și apă caldă menajeră) pentru apartamentul XXXXX

A încasat din contul SA „Termoelectrica” în beneficiul Valentinei Scobila cheltuielile de asistență juridică în mărime de 2 500 de lei, taxa de stat în mărime de 150 de lei, suma de 13,90 de lei pentru serviciile poștale, iar în total suma de 2 663,90 de lei.

În consolidarea soluției adoptate, prima instanță a invocat dispozițiile art. 10 alin. (1), art. 11, art. 572 alin. (1) și (2) din Codul civil, art. 123 alin. (2), art. 94

alin.(1), art. 96 alin.(1) din Codul de procedură civilă, pct. 8 și 8¹ din Anexa nr. 7 la Regulamentul „Cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă” aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002.

Referitor la circumstanțele speței, prima instanță a reținut că pentru aplicarea pct. 8 din Anexa nr. 7, legiuitorul a prevăzut și a impus expres trei condiții cumulative: existența pierderilor normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri), necesitatea încălzirii locurilor de uz comun și imposibilitatea deconectării coloanelor de încălzire tranzitorii.

Însă, în condițiile speței aceste condiții nu sunt întrunite, deoarece apartamentulXXXXX, dispune de încălzire autonomă și în acesta lipsesc țevile de încălzire centralizată. Totodată, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 07 aprilie 2017 (dosarul nr. 2ra-482/17) s-a stabilit că blocul locativ dinXXXXX, în care locuiește reclamanta, nu are etaj tehnic, iar locurile de uz comun nu sunt încălzite.

Prin urmare, reclamanta nu beneficiază de serviciile prestate de SA „Termoelectrica”. Or, apartamentul este debransat integral de la sistemul centralizat de încălzire, iar coloanele sistemului centralizat de încălzire a casei, precum și țevile de încălzire centralizată nu tranzitează apartamentul acesteia. Astfel, s-a concluzionat că pârâta nu a prestat reclamantei servicii de termoficare.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 26 octombrie 2017 (f.d. 138, 139-150), a admis apelul declarat de SA „Termoelectrica” și a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 12 aprilie 2017, emițând o nouă hotărâre prin care a respins acțiunea.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a invocat dispozițiile art. 8 alin. (1), art. 512 alin. (1), art. 514, art. 572 din Codul civil; pct. 21 din Regulamentul „Cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice” aprobat prin Hotărârea de Guvern nr.434 din 09 aprilie 1998; art. 21 din Legea nr. 1324 din 10 martie 1993 „Cu privire la privatizarea fondului de locuințe”; pct. 18 alin. (2) din Regulamentul „Cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă” aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 191 din 19 februarie 2002; pct. 1 și pct. 8¹ din Anexa nr. 7 la Regulamentul nominalizat; art. 14 alin. (1) și (2) din Legea nr.913 din 30 martie 2000 „Cu privire la condominiul fondului locativ”; art. 5, art. 12 alin. (4) din Legea nr. 913 din 30 martie 2000 „Condominiului fondului locativ”; hotărârea nr. 20 emisă de Curtea Constituțională la 10 iulie 2016 asupra sesizării nr.64g/2016;

Referitor la circumstanțele speței, instanța de apel a reținut ca neîntemeiată concluzia instanței de fond precum că prevederile Hotărârii Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002 nu sunt aplicabile în speță, or, judecând cauza prima instanță nu a ținut cont de faptul că acest act normativ a fost modificat prin Hotărârea Guvernului nr.707 din 20 septembrie 2011. Astfel, prin modificările operate, izolarea sau lipsa coloanelor tranzitorii nu degreveză locatarii de obligația de achitare a plății pentru întreținerea stării funcționale a sistemelor de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece.

Subsecvent, s-a constatat că potrivit procesului-verbal privind controlul instalațiilor tehnice de încălzire întocmit la 20 ianuarie 2017, blocul locativ din

str.Ștefan cel Mare, 28/2, com. Bubuieci, este dotat cu etaj tehnic inferior, iar rețelele de distribuție a energiei termice după controlul de evidență a energiei termice sunt amplasate pe tot perimetrul subsolului.

La caz, instanța de apel a notat că Curtea Constituțională s-a expus prin hotărârea nr. 20 din 10 iulie 2016 emisă pe baza sesizării nr.64g/2016, asupra obligației asocierii proprietarilor în scopul administrării și gestionării în bune condiții a proprietății comune, întru asigurarea bunei funcționări a spațiilor de uz comun.

La 06 februarie 2018, reprezentantul Valentinei Scobila, avocatul Valentin Cristea a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017, prin care solicită admiterea recursului, casarea integrală a deciziei recurate și menținerea hotărârii primei instanțe (f.d. 156-159).

În motivarea recursului menționează că, SA „Termoelectrica” nu a prezentat probe care să confirme pierderile energiei termice în subsol, iar calculul prezentat nu este o dovadă a acestor pierderi. Mai mult decât atât, instanța de apel nu a dat nicio apreciere faptului că locatarii de la etajul întâi au modificat și extins sistemul de încălzire a apartamentului său prin implementarea încălzirii pardoselii. Prin urmare, această modificare și generează pierderi pentru furnizorul energiei termice. În acest sens precizează că, recurenta nu este responsabilă pentru pierderile furnizorului și pentru situația economică

Subsecvent, opinează că prin obligarea Valentinei Scobila de a achita o cotă-parte dintr-un serviciu, pe care nu-l primește efectiv, trebuie calificată ca un impozit suplimentar.

La fel, reprezentantul recurentei invocă faptul că, procesul-verbal la care face referire instanța de apel, este neveridic și a fost întocmit fără examinare la fața locului.

Curtea Supremă de Justiție, prin încheierea din 04 aprilie 2018, a considerat admisibil recursul declarat de reprezentantul Valentinei Scobila, avocatul Valentin Cristea împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de reprezentantul Valentinei Scobila, avocatul Valentin Cristea urmează a fi admis, casată decizia Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017 și menținută hotărârea Judecătoriai Chișinău (sediul Ciocana) din 12 aprilie 2017, din motivele ce succed.

Conform art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Articolul 444 din Codul de procedură civilă consemnează că, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Materialele cauzei atestă că, prin contractul de vânzare-cumpărare din 19 septembrie 2008 (f.d.10-11 recto-verso), reclamanta Valentina Scobila a devenit proprietară a apartamentului XXXXX.

Conform Actului nr. 24 întocmit la 24 mai 2015 de către ÎMGFL com. Bubuieci, în apartamentele XXXXX, lipsesc țevile de încălzire centralizată (f.d. 12).

La fel, Colegiul atestă că, ÎMGFL com. Bubuieci a emis ordinul de încasare prin care a facturat consumatorul Valentina Scobila pentru serviciile locativ-comunale de furnizare a energiei termice apartamentuluiXXXXX, pentru perioada 01 august 2016 – 31 august 2016, la suma de 2 408,78 de lei (f.d. 21).

Astfel, nefiind de acord cu eliberarea ordinelor de încasare a numerarului pentru serviciile de termoficare, reclamanta s-a adresat către ÎMGFL com. Bubuieci și SA „Termoelectrica” cu cerere, prin care a solicitat anularea ordinului de plată în sumă de 2 408,78 de lei calculată pentru consumul de energie termică pentru apartamentulXXXXX; și neemiterea facturilor în viitor (f.d. 22).

Prin răspunsul ÎMGFL com. Bubuieci nr. 43 din 24 noiembrie 2016, Valentinei Scobila i s-a comunicat că toate cererile referitor la calcularea plății pentru energia termică și emiterea facturilor urmează a fi adresate SA „Termoelectrica” (f.d. 24).

Totodată, prin răspunsul SA „Termoelectrica” nr. 79/5655 din 01 decembrie 2016, Valentinei Scobila i s-a comunicat că responsabil de efectuarea calculului și recalculărilor în privința apartamentelor din blocul locativ dinXXXXX, este ÎMGFL com. Bubuieci (f.d. 23).

Succesiv, ÎMGFL com. Bubuieci a emis ordinul de încasare prin care a facturat consumatorul Valentina Scobila pentru serviciile locativ-comunale de furnizare a energiei termice apartamentuluiXXXXX, pentru perioada 31 ianuarie 2017 – 28 februarie 2017, la suma de 2980,51 de lei (f.d. 56).

Verificând legalitatea deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție vedește că instanța de apel nu a stabilit toate circumstanțele cauzei, a apreciat arbitrar suportul probator cercetat, iar cu titlu de consecință a adoptat o soluție cu încălcarea normelor de drept material, astfel încât partea motivată fiind în contradicție cu dispozitivul pronunțat.

Primordial, instanța de recurs evocă faptul că diferendul din speță este guvernat de dispozițiile Regulamentului „cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002.

Astfel, conform pct. 8 din Anexa nr. 7 la Regulament, în cazul deconectării integrale a apartamentului (încăperii locuibile în cămine) de la sistemul centralizat de încălzire, consumatorul va achita plata pentru încălzire în mărime de 20 % din costul energiei termice calculate pentru un metru pătrat al apartamentului (încăperii locuibile în cămine), luând în considerație existența pierderilor normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri) care mențin în stare funcțională sistemele ingineresti de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece, necesitatea încălzirii locurilor de uz comun și imposibilitatea deconectării coloanelor de încălzire tranzitorii.

Plata în mărime de 10%, stabilită în alineatul unu din prezentul punct, va fi distribuită în aceeași perioadă de încălzire, în mod obligatoriu, de către gestionarul fondului de locuințe sau furnizor, la reducerea plăților pentru consumatorii conectați la sistemul centralizat de alimentare cu căldură, conform calculului efectuat și semnat de către gestionar și furnizor, în cazul contractelor încheiate de furnizor cu gestionar, sau furnizor și consumator, în cazul contractelor încheiate direct de furnizor cu

consumator.

Aderent, pct. 8¹ din Anexa nr. 7 la același Regulament prescrie că, în cazul deconectării integrale deja efectuate a apartamentului (încăperii locuibile în cămine) de la sistemul centralizat de încălzire, cu instalarea altei surse de încălzire pentru întreținerea temperaturii constante în încăpere la un nivel de cel puțin + 18 °C, consumatorul va achita plata pentru încălzire în mărime de: 10 %, începând cu 01 octombrie 2011; 15 %, începând cu 01 octombrie 2012; 20 %, începând cu 01 octombrie 2013; 10 %, începând cu 01 iunie 2016, din costul energiei termice calculate pentru un metru pătrat al apartamentului (încăperii locuibile în cămine). Plata va fi distribuită în aceeași perioadă de încălzire, în mod obligatoriu, de către gestionarul fondului de locuințe sau furnizor la reducerea plăților pentru consumatorii conectați la sistemul centralizat de alimentare cu căldură, conform calculului efectuat și semnat de către gestionar și furnizor, în cazul contractelor încheiate de furnizor cu gestionar, sau furnizor și consumator, în cazul contractelor încheiate direct de furnizor cu consumator.

Raportând normele legale precitate, Colegiul apreciază ca fiind eronate concluziile instanței de apel precum că „izolarea sau lipsa coloanelor tranzitorii nu degreveză locatarii de obligația de achitare a plății pentru întreținerea stării funcționale a sistemelor de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece ... iar pct. 8¹ din Regulamentul nominalizat sunt aplicabile speței și instituie obligația Valentinei Scobila de a achita plata pentru energia termică conform facturilor lunar”.

Or, la capitolul dat este remarcabil că pentru aplicarea pct. 8 din Anexa nr. 7 la Regulament, urmează a fi întrunite trei condiții cumulative: existența pierderilor normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri), necesitatea încălzirii locurilor de uz comun și imposibilitatea deconectării coloanelor de încălzire tranzitorii.

În condițiile speței, este indubitabil că în apartamentul XXXXX amplasat în blocul locativ din XXXXX, ce aparține cu drept de proprietate recurentei Valentina Scobila, este instalată sistemă autonomă de încălzire. Totodată, acesta este debransat de la încălzirea centralizată, lipsind și țevile de încălzire centralizată.

Subsecvent, Colegiul reliefează că, izolarea sau lipsa coloanelor tranzitorii, într-adevăr nu degreveză locatarii de obligația de achitare a plății pentru întreținerea stării funcționale a sistemelor de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece, însă, această obligațiune intervine doar în cazul în care există pierderi normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri) care mențin în stare funcțională sistemele ingineresti de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece, necesitatea încălzirii locurilor de uz comun și imposibilitatea deconectării coloanelor de încălzire tranzitorii.

La caz, însă, este remarcabil că prin decizia Curții Supreme de Justiție nr. 2ra-482/17 din 07 aprilie 2017 s-a constatat că „blocul locativ cu 4 nivele din mun. Chișinău, com. XXXXX, nu are etaj tehnic. De asemenea, locurile de uz comun nu sunt încălzite ... ” (f.d. 64-68 recto-verso).

În acest sens, Colegiul învederează că, în conformitate cu art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o pricină civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanță specializată sînt obligatorii pentru instanța care judecă pricina și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte pricini civile la care

participă aceleași persoane.

Din sensul normei precitate rezultă că, odată cu irevocabilitatea, hotărârea judecătorească capătă autoritatea de lucru judecat. Astfel, în înțelesul art. 123 alin.(2) din Codul de procedură civilă, faptele și raporturile juridice stabilite anterior printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă sunt obligatorii pentru instanța care judecă o altă cauză și nu se cer a fi dovedite din nou doar dacă participă aceleași persoane.

Concomitent cu limitele subiective, există și limite obiective, care permit evidențierea cercului de circumstanțe care odată stabilite nu vor necesita probarea ulterioară. Astfel, la limitele obiective se atribuie faptele și raporturile juridice stabilite prin hotărârea judecătorească anterioară.

Respectiv, decizia Curții Supreme de Justiție nr. 2ra-482/17 din 07 aprilie 2017 se bucură de autoritatea lucrului judecat, iar faptele constatăte prin aceasta nu necesită probarea lor ulterioară și sunt obligatorii pentru instanța care judecă o altă cauză.

În această ordine de idei, instanța de recurs apreciază ca fiind lipsită de substanță concluzia instanței de apel precum că, în speță, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă, iar faptele constatate prin decizia Curții Supreme de Justiție nr. 2ra-482/17 din 07 aprilie 2017 nefiind obligatorii.

Mai mult decât atât, este incertă și reprehensibilă aprecierea instanței de apel dată procesului-verbal privind controlul instalațiilor tehnice de încălzire, întocmit de ÎMGFL com. Bubuieci la 20 ianuarie 2017, precum și concluzia că circumstanțele stabilite prin acest proces-verbal se bucură de autoritatea de adevăr, deoarece diferă de cele constatate prin decizia Curții Supreme de Justiție nr. 2ra-482/17 din 07 aprilie 2017.

La caz, instanța de recurs reliefează că procesul-verbal privind controlul instalațiilor tehnice de încălzire, întocmit de ÎMGFL com. Bubuieci la 20 ianuarie 2017 nu poate avea putere probantă și valoare juridică superioară unei hotărâri judecătorești irevocabile. Or, odată cu irevocabilitatea, decizia Curții Supreme de Justiție nr. 2ra-482/17 din 07 aprilie 2017 a căpătat autoritatea de lucru judecat și devine obligatorie, executorie, exclusivă și incontestabilă, astfel încât faptele constatate prin aceasta devin obligatorii pentru instanța care judecă o altă cauză ulterioară.

Așadar, corelând circumstanțele enunțate, Colegiul concluzionează că prima instanță just și temeinic a hotărât că, în speță, nu sunt aplicabile și prevederile pct. 8¹ ale Anexei nr.7 la Regulamentul „cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002.

Or, această norma își găsește aplicabilitatea doar în situațiile în care, deși apartamentul debransat integral de la sistemul centralizat de încălzire, totuși coloanele sistemului centralizat de încălzire a casei, precum și țevile de încălzire centralizată, continuă să tranziteze apartamentul proprietarului sau există pierderi normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri) care mențin în stare funcțională sistemele ingineresti de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece, necesitatea încălzirii locurilor de uz comun și imposibilitatea deconectării coloanelor de încălzire tranzitorii.

Cu titlu de consecință, instanța de recurs ajunge la concluzia că hotărârea

instanței de apel se bazează pe neelucidarea tuturor circumstanțelor importante pentru justa soluționare a disensiunii dedusă judecății și pe interpretare eronată a cadrului normativ legal ce guvernează raportul litigios, circumstanță ce a generat adoptarea unei soluții greșite.

La acest capitol, Colegiul evidențiază că motivarea este un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Obligativitatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigență a art. 239 din Codul de procedură civilă și art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Distinct justificărilor expuse supra, instanța de recurs învederează jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care statuează că, întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum și de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale și de practicile diferite privind prezentarea și redactarea sentințelor și hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României* din 15 februarie 2007, paragraful 29; *Van den Hurk împotriva Olandei* din 19 aprilie 1994, paragraful 61). Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României* din 15 februarie 2007, paragraful 29; *Helle împotriva Finlandei* din 19 februarie 1997, paragraful 60).

La capitolul legalității hotărârilor instanței de judecată, jurisprudența CtEDO în repetate rânduri a statuat necesitatea motivării hotărârilor instanței, unde funcția unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a arăta motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. CtEDO a menționat că, este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de a face apel (*Hirvisaari împotriva Finlandei*).

În acest sens se reține că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți, ceea ce în speță lipsește.

Din considerentele menționate, și având în vedere că, argumentele invocate de reprezentantul Valentinei Scobila, avocatul Valentin Cristea și-au găsit confirmare, iar instanța de apel a emis o decizie neîntemeiată, dictată de concluzii nemotivate, interpretarea eronată a cadrului legal incident speței și neelucidarea tuturor circumstanțelor pertinente speței, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia necesității admiterii recursului, casării deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017 și menținerii hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 12 aprilie 2017.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) și art. 445 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

A admite recursul declarat de reprezentantul Valentinei Scobila, avocatul Valentin Cristea împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017.

A casa integral decizia Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017.

A menține hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 12 aprilie 2017 adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valentina Scobila împotriva societății pe acțiuni „Termoelectrica”, intervenient accesoriu întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ comuna Bubuieci cu privire la anularea facturii, obligarea de a nu emite facturi și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Tamara Chișca-Doneva

Victor Burduh

Nina Vascan